

Sygn. akt **II K 32/16**

1 Ds 411/2015

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy w Lwówku Śląskim II Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anetta Krawczyk

Protokolant: Sandra Mazur

po rozpoznaniu w dniach 30.03.2016 r. i 13.05.2016 r.

sprawy karnej:

1. P. K.

s. M. i M. z d. W.

ur. (...) w L.,

2. D. K.

s. B. i J. z d. G.

ur. (...) w L.

Oskarżonych o to, że:

w okresie między 11 a 29 października 2015 roku, w M. w powiecie

(...), działając wspólnie i w porozumieniu, z góry podjętym zamiarem, z niezabezpieczonej posesji oraz pomieszczenia gospodarczego zabrali w celu przywłaszczenia dwa silniki elektryczne o mocy 1,5 kW i 1,4 kW, przedpłużki od pługa obrotowego oraz dwie belki układu zawieszenia do ciągnika o łącznej wartości 2 250 zł, czym działali na szkodę Ł. K. (1),

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

1. Oskarżonych P. K. i D. K. uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w części wstępnej wyroku, eliminując z opisu czynu zabranie w celu przywłaszczenia dwóch silników elektrycznych o mocy 1,5 kW i 1,4 kW, ustalając wartość szkody na kwotę 1 700 złotych, tj. czynu stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. wymierza im kary po 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

3. na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonym P. K. i D. K. kary grzywny w wysokości po 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 k.k. zobowiązuje oskarżonych w okresie próby do podjęcia starań o uzyskanie stałej pracy zarobkowej,

5. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonych obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody po połowie przez zapłatę kwot po 250 zł na rzecz pokrzywdzonego Ł. K. (1),

6. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt 1 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonych koszty sądowe w kwotach po 50 złotych na rzecz Skarbu Państwa i wymierza im opłaty w wysokości po 90 zł.

Sygn. akt II K 32/16

UZASADNIENIE

Oskarżony P. K. jest 32 - letnim mieszkańcem M., żonatym, ojcem jednego dziecka, o wykształceniu zawodowym, mechanikiem samochodowym, utrzymującym się z prac dorywczych.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. K. – k.29-29v)

Oskarżony D. K. jest 36 - letnim mieszkańcem D., żonatym, o wykształceniu zawodowym, mechanikiem maszyn i urządzeń rolniczych, osiągającym dochód w wysokości 1500 zł, niekaranym.

(dowód: wyjaśnienia oskarżonego D. K. – k. 37-37v)

Rodzina oskarżonego P. K. i pokrzywdzonego Ł. K. (1) zajmuje podzielone do korzystania gospodarstwo rolne położone w M., powiat (...), będące przedmiotem sprawy spadkowej. Na niezabezpieczonej posesji oraz w pomieszczeniu gospodarczym zajmowanym przez A. K. pokrzywdzony Ł. K. (1) trzymał dwa silniki elektryczne o mocy: 1,5 kW o wartości 400 zł i 1,4 kW o wartości 150 zł, przedpłużki od pługa obrotowego składające się z trzech elementów o wartości 500 zł każdy oraz dwie belki układu zawieszenia od ciągnika o wartości 100 zł każda.

(dowód: zeznania świadków: Ł. K. (1) – k. 72-72v, 73v, A. K. – k.73)

W okresie pomiędzy 11 października a 29 października 2015 r. oskarżeni P. K. i D. K. wspólnie i w porozumieniu zabrali w celu przywłaszczenia z nieruchomości zajmowanej przez A. K., należące do pokrzywdzonego Ł. K. (1) przedpłużki od pługa obrotowego oraz dwie belki układu zawieszenia do ciągnika o łącznej wartości 1700 zł. Skradzione przedmioty oskarżeni zawieźli i sprzedali w dniu 19 października 2015 r. w punkcie skupu złomu, prowadzonym w R. przez T. G., gdzie na oskarżonego D. K. wydano pokwitowanie dowodu dostawy i przekazania odpadu.

(dowód: zeznania świadków: T. G. – k.71v - 72, k.32v zbioru C, Ł. K. (1) – k.72-72v, k.73v, A. K. – k.73, częściowo wyjaśnienia oskarżonych: P. K. – k. 59v, D. K. – k.60, dowody dostawy i przekazania odpadu – k.19-21)

Pokrzywdzony Ł. K. (1), po zauważeniu kradzieży należących do niego przedmiotów, udał się do punktu skupu złomu prowadzonego w R., gdzie odnalazł część skradzionych rzeczy. W obecności funkcjonariusza Policji T. G. wydał Ł. K. (1) dwa przedpłużki oraz dwie belki o łącznej wartości 1200 zł.

(dowód: zeznania świadków: T. G. – k.71v - 72, k.32v zbioru C, Ł. K. (1) – k. 72-72v, k.73v)

Oskarżeni P. K. i D. K. nie byli dotychczas karani.

(dowód: informacje z Krajowego Rejestru Karnego – k. 40,41)

Oskarżeni P. K. i D. K. nie przyznali się do popełnienia zarzucanego im czynu. Oskarżony P. K. wyjaśnił, iż obciążające go zeznania Ł. K. (1) to zemsta za to, że nie pozwalała mu jeździć ciągnikiem po posesji ojca. Wyjaśnił również, że skradzione silniki znajdują się na posesji pokrzywdzonego, a przedpłużki – na posesji jego ojca. Podniósł również, że pokrzywdzony winien okazać dowód zakupu skradzionych rzeczy. Zaprzeczył, aby był w konflikcie z T. G.. Oskarżony

D. K. wyjaśnił, że zawoził do T. G. własny złom ze swojego podwórka. Zaprzeczył również, aby był w konflikcie z ww. i aby ten miał powody, aby go bezpodstawnie pomawiać.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonych P. K. i D. K., nieprzyznających się do kradzieży przedpłużków od pługa oraz dwóch belek. Pozostają one bowiem w sprzeczności z dokumentami w postaci dowodów dostawy i przekazania odpadów oraz wzajemnie się uzupełniającymi zeznaniami świadków T. G., że to oskarżeni przywieźli i sprzedali skradzione przedmioty i Ł. K. (1), który rozpoznał należące do niego rzeczy. Oczywiście jest, że to oskarżeni dokonali kradzieży tychże przedmiotów, skoro pokrzywdzony bez wątpliwości rozpoznał w punkcie skupu złomu skradzione mu przedmioty, T. G. jako osoby sprzedające ww. rzeczy wskazał oskarżonych, potwierdzając powyższe pokwitowaniem wraz z podpisem oskarżonego D. K.. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka T. G., że to oskarżeni przywieźli i sprzedali skradzione przedmioty, albowiem znajdują one potwierdzenie w zeznaniach Ł. K. (1), który rozpoznał należące do niego rzeczy oraz dokumentach w postaci dowodów dostawy i przekazania odpadów. Podkreślenia przy tym wymaga, że obaj oskarżeni wyjaśnili, że z ww. świadkiem nie są w konflikcie i nie ma powodów, dla których miałby ich bezpodstawnie pomawiać. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka Ł. K. (1), które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka T. G. oraz dokumentach w postaci dowodów dostawy i przekazania odpadów. Podkreślenia przy tym wymaga, że bez znaczenia dla ustalenia, że skradzione rzeczy należały do pokrzywdzonego Ł. K. (1) jest brak dowodu ich zakupu. Za nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego P. K., że powodem oskarżania go przez Ł. K. (1) jest zakaz przejazdu przez posesję zajmowaną przez jego ojca. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka A. K., które znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka Ł. K. (1). Potwierdziły one własność Ł. K. (1) rzeczy odzyskanych ze skupu złomu. Sąd dał wiarę dowodom w postaci informacji z Krajowego Rejestru Karnego oraz dowodów dostawy i przekazania odpadów, albowiem ich autentyczność nie budziła wątpliwości Sądu. Zgodnie z art. 278 § 1 k.k. karze podlega, kto zabiera w celu przywłaszczenia cudzą rzecz ruchomą. Zgodnie zaś z przepisem art. 18 § 1 k.k. odpowiada za sprawstwo, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą. Dodać przy tym należy, że nie każdy ze współsprawców musi osobiście realizować znamiona przestępstwa. Każdy jednak z nich musi podejmować takie działanie, które łącznie z działaniem innych zmierza do dokonania przestępstwa. Niewątpliwie oskarżeni P. K. i D. K., zabierając rzeczy należące do pokrzywdzonego Ł. K. (2) oraz sprzedając je w skupie złomu, działali wspólnie i w porozumieniu. Jakkolwiek z dowodów dostawy i przekazania odpadów oraz zeznań świadka T. G. wynika, że oskarżeni przywieźli złom w postaci przepalonych przewodów elektrycznych, które mogły pochodzić z silników, zdaniem Sądu dowody zebrane w sprawie nie pozwalały na ustalenie ponad wszelką wątpliwość, że to oskarżeni dokonali kradzieży silników należących do Ł. K. (1). Uznał zatem Sąd, że oskarżeni P. K. i D. K. w okresie między 11 a 29 października 2015 roku, w M. w powiecie (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z góry podjętym zamiarem, z niezabezpieczonej posesji oraz pomieszczenia gospodarczego zabrali w celu przywłaszczenia przedpłużki od pługa obrotowego oraz dwie belki układu zawieszenia do ciągnika o łącznej wartości 1700 zł, czym działali na szkodę Ł. K. (1). Czyn oskarżonych wyczerpał zatem znamiona występku z art. 278 § 1 k.k. Przypisanego czynu oskarżeni dopuścili się umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonym P. K. i D. K. czynu jest znaczny. Oskarżeni bowiem, naruszyli dobro, jakim jest mienie. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał dotychczasową niekaralność obu oskarżonych. Sąd wymierzył oskarżonym kary po 3 miesiące pozbawienia wolności, uznając, iż wymierzone kary są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynu, spełnią cele prewencji ogólnej oraz wpłyną zapobiegawczo w stosunku do oskarżonych.

Z uwagi na dotychczasową niekaralność oskarżonych Sąd uznał, iż zaistniały przesłanki do zastosowania wobec nich środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonym kary pozbawienia wolności na okresy próby wynoszące po 2 lata. Sąd uznał za konieczne zobowiązanie oskarżonych do podjęcia starań o uzyskanie pracy zarobkowej. Z uwagi na popełnienie przez oskarżonych przypisanego im czynu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, na podstawie art. 33 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonym P. K. i D. K. kary grzywny w wysokości po 30 (trzydzieści) stawek dziennych, określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych. Skoro, jak wcześniej wskazano, obaj oskarżeni P. K. i D. K. wspólnie i w porozumieniu dokonali kradzieży mienia należącego do Ł. K. (1) o wartości 1700 zł, Sąd orzekł

o obowiązku naprawienia przez nich szkody. Z uwagi na odzyskanie przez Ł. K. (1) dwóch z trzech skradzionych przedłużków o łącznej wartości 1000 zł oraz dwóch belek o łącznej wartości 200 zł, Sąd pomniejszył wysokość kwoty należnej pokrzywdzonemu, orzekając obowiązek zapłaty przez oskarżonych na jego rzecz kwot po 250 zł.

Uznając, że oskarżeni P. K. i D. K. są osobami młodymi, zdolnymi do pracy, Sąd zasądził od nich koszty sądowe w kwotach po 50 zł oraz wymierzył im opłaty w wysokości po 90 zł.